

เขื่อนหินเสา พบชาวแลนแตน

นพวรรณ สิริเวชกุล เรื่อง
มงคล เป็ฉีหนางข้าง ภาพ

หนองลงมาจกวัดจอมแก้วมณีรัตน์ อยู่ทางฝั่งลาวแขวงจ้อแก้วข้ามโขงไปนั่นคือ เมืองเชียงของของไทยเรา

สองจันทร์กระทบผิวน้ำโขงเลื้อยมระย้อยู่เบื้องหน้า เสียงรถบรรทุกวิ่งตามถนนในแขวงบ่อแก้ว จากอีกฟากหนึ่งของฝั่งโขง ได้ยินมาจนถึงที่นี่... ที่เรานั่งอยู่ริมระเบียงบ้านพักในตัวอำเภอเชียงของ จังหวัดเชียงราย ที่ทอดยาวออกจากตัวบ้านไปจนเกือบชิดติดริมโขง

จะหว่างทางจากแขวงบ่อแก้ว ไปยังบ้านน้ำจางของแลนแตน

ผู้หญิงแลนแตน กำลังทำขนมกิน

เดียวกับคนอื่น ๆ หลังจากเดินไปตามทางทอดยาวในตัวอำเภอเชียงของแล้ว จึงตัดสินใจว่าพรุ่งนี้จะข้ามไปฝั่งลาว แขวงบ่อแก้วอย่างคนอื่น ๆ เขาบ้าง...

...พระอาทิตย์กำลังโผล่พ้นแม่น้ำโขง พร้อมกับเริ่มต้นวันใหม่ เสียงเรือหางยาวแล่นตัดผ่านกระแสน้ำโขงเป็นระยะ เสียงลำน้ำกั้นเราสามารถแบ่งอาณาเขตระหว่างประเทศกัน

ได้แล้ว คนขับเรือชวนคุยว่า ถ้าหากมีเวลามากพอ จากตัวเชียงของเองนั้นสามารถนั่งเรือไปตามลำน้ำโขงจนถึงเมืองหลวงพระบางได้

แต่คราวนี้ เวลาที่มีจำกัดเหลือเกิน ฉันทิ้งตัดใจไปเพียงบ่อแก้ว ที่เห็นอยู่เบื้องหน้าขณะนี้ ตรงข้ามกับเมืองเชียงของพอดี เมื่อขึ้นจากเรือหางยาวที่วิ่งรับส่งคนทั้งไทยทั้งลาว อยู่เกือบจะตลอดเวลาสองข้างทางใน

จะว่ากันไปแล้ว เมืองลาวนั้นก็นับเป็นประเทศที่มีความสัมพันธ์กับไทยเรามาช้านาน ทั้งในแง่ของประวัติศาสตร์ หรือว่าในแง่ของวัฒนธรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งทางแถบเมืองเหนือและอีสานของไทย รวมทั้งลักษณะภาษาพูดก็ดูจะใกล้เคียงกัน ทางด้านเชื้อชาติชนเผ่าในลาวเองก็มีชนเผ่าอาศัยอยู่ถึง 24 เผ่า กระจัดกระจายอยู่ทั่วไปในประเทศไม่น้อยไปกว่าชาติไทยเลย

ปัจจุบัน ตามชายแดนไทย-ลาว มักจะเปิดเป็นจุดผ่านแดน ที่สามารถทำให้คนทั้งสองชาติไปมาหาสู่กันได้สะดวกยิ่งขึ้น ไม่ว่าจะเส้นทางบกหรือว่าทางน้ำ แต่ที่อำเภอเชียงของแห่งนี้เส้นทางที่จะข้ามไปฝั่งลาวที่อยู่ตรงข้ามกันเลยก็คือที่แขวงบ่อแก้ว ต้องข้ามลำน้ำโขงไปเท่านั้น

เชียงของเป็นอำเภอเล็ก ๆ ที่ทางการกำลังจะพัฒนาให้เจริญในเรื่องระบบการค้า อย่างเช่น ที่อำเภอแม่สาย ขณะนี้มีท่าเรือน้ำลึกที่เป็นถนนลาดปูนซีเมนต์อย่างดี ยื่นออกไปยังตัวลำน้ำโขง ตกตอนเย็นก็จะมีทั้งรถยนต์ รถกระบะพาครอบครัวมานั่งรับลมชายโขงกันที่นี่ เพราะว่าโครงการทำเรื่อน้ำลึกยังไม่ได้เปิดเป็นทางการ ดังนั้นผู้คนจึงพากันมานั่งเล่นเดินเล่นรับลมยามเย็นกันได้อย่างสบาย

ถ้าหากว่าเป็นชาวต่างถิ่น เมื่อมาถึงเชียงของ ก็มักจะไม่พลาดที่จะทำหนังสือขอข้ามไปเดินเล่นซื้อของที่ระลึกยังฝั่งลาว ด้วยคำชักชวนของเจ้าถิ่นที่เปิดบริการทำหนังสือขอผ่านแดนเข้าไปให้ได้ภายในเวลาไม่ถึงชั่วโมง ฉันทิ้งเป็นเช่น

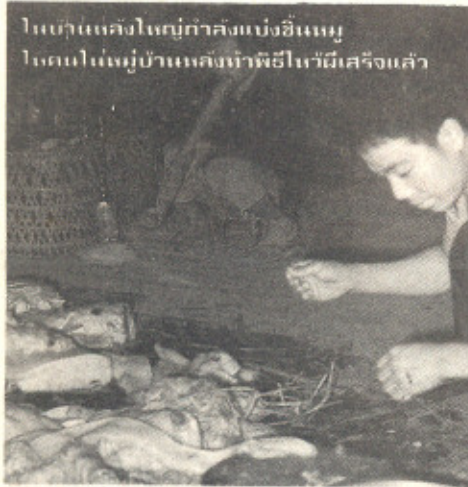

ที่ตั้งของสมาพันธ์ของหมู่บ้าน เป็นที่รวมกันทำกิจกรรมต่าง ๆ

บ่อแก้วนั้น มีสินค้าปลอดภาษีวางขายตลอดสองข้างทาง ทั้งสุราต่างประเทศ บุหรี่ เครื่องเงิน และผ้าพื้นเมืองของลาวเอง

มีเอกสารอ้างอิงไว้ว่า ที่แขวงบ่อแก้วแห่งนี้ ตั้งเมืองมาตั้งแต่ปี ค.ศ. 1798 ชนชาติดั้งเดิมที่อาศัยอยู่คือ ชาวเงี้ยว มาสร้างบ้านเรือนอยู่ทางแถบห้วยทราย ตั้งบ้านสะตู่ บ้านดอนแก้ว ที่แขวงบ่อแก้วแห่งนี้มีของที่ขึ้นชื่อมากที่สุดก็คือ 'การชุบแร่แก้ว'

ที่บ่อแก้วแห่งนี้มีแก้วมาก บางทีตามบ้านเขาเล่ากันว่า เวลาฝนตกชะดินลงไปที่มีแก้วโผล่ออกมาจากดิน จึงเป็นเรื่องเล่าที่ล้อเล่นกันต่อ ๆ มาว่า คนบ่อแก้วชอบก้มหน้าก้มตาเดินหาแก้วตลอดเวลา และอย่างที่ไว้แต่แรกว่า เมืองลาวนั้นมีชนเผ่าอาศัยอยู่มากมายหลายแห่ง ที่แขวงบ่อแก้วนั้นก็เช่นกัน มีชนเผ่าอยู่หลายชนเผ่า อย่างที่เราพอจะคุ้น ๆ ชื่อกันบ้าง

ใบเตยแห้งใบใหญ่กำลังแบ่งอียะเย
ใบเตยใบใหญ่บ้านเลงน้ำพิงอีในวีมีเสร็จแล้ว

เด็กหญิงที่เมืองสองคน
ที่เบ่งขมเมตมิเด็ก

สันทัด หน้าตาไม่ยิ้มเป็นกอดดอก
ถามมา

อ้ายเพ็ง โกดี้ของเราใน
วันนั้นเป็นคนบอกไปก่อนว่าเป็น
คนไทยมาเที่ยว มารู้ทีหลังว่าชาย
คนนั้นคือผู้ใหญ่บ้านน้ำจางนี่อยู่
เขาเล่าให้ฟังคล้ายจะบ่นว่า มีแต่
คนมาเที่ยวแต่ไม่เห็นเคยให้อะไร
พวกเขาเลย อ้ายเพ็งอธิบายต่ออีก
ว่า คนที่มาเที่ยวก็เสียเงินให้
รัฐบาลแล้ว ถ้าอยากจะได้อะไร

พวกผู้หญิงชาวแลนแตน
นั้น จะมีการแต่งตัวที่ไม่ค่อยเหมือน
เผ่าไหน สวยสง่า เรียบง่าย พวก
เธอจะเกล้าผมสูง แต่ว่าทางด้าน
หน้าจะแสดกลางเพียงเล็กน้อย
แล้วจะมัดรวมกันทางข้างหลังของ
ศีรษะ จะผูกมัดเป็นข้อ ๆ ขึ้นไป
รวมกับผมที่เกล้าไว้แล้วส่วนใหญ่
และปักด้วยเงินสวยงามมาก
ผู้หญิงแลนแตนโกนคิ้วหมดทุกคน
แต่ว่าผู้ชายไม่โกน

และผู้หญิงของแลนแตน

ก็จะเหมือนผู้หญิงของเผ่าอื่น ๆ เครื่องประดับของพวกเธอก็คือ
ตุ้มหูเงินที่ทั้งใหญ่และยาว มีลวดลายเฉพาะของตัวเอง เครื่อง
ประดับส่วนใหญ่จะเป็นเงิน เสื้อตัวนอกของผู้หญิงแลนแตนจะ
ยาวลงมาคลุมถึงเข่า และผ้าข้างติดกระดุมบ้าน มีเชือกดักสี
ชมพุดล้องไว้ที่เอว ข้างในจะสวมกางเกงสามส่วนทับไว้อีกทีหนึ่ง
และพันหน้าแข้งด้วยผ้าสีขาว

เดินมาจนถึงกลางลานหมู่บ้าน เจอแม่หญิงหลาย
คนกำลังช่วยกันตำข้าว หันไปทางโคนต้นไม้หน้าบ้านหลังหนึ่ง
ผู้ชายคนหนึ่งกำลังอ้วฝ้าย ก็คือการใช้เครื่องแยกเอาเมล็ดออก
จากใยฝ้ายใช้มือหมุนไปด้านหนึ่ง เท้าเหยียบ ดัดฝ้ายลัดฝ้าย
เข็นเป็นเส้นปั่นแล้วก็เอามาทอเป็นผ้าได้ สมัยก่อนชาว
แลนแตนจะย้อมผ้าด้วยครามผสมกับใบหอมและน้ำขี้เถ้า แต่
เดี๋ยวนี้เริ่มใช้สีครามวิทยาศาสตร์เข้าไปย้อมกันมากขึ้นแล้ว

"...มาจากที่ไหนนะ" หันไปตามเสียง เป็นชายร่าง

วิธีทำเยื่อที่จะทำอยู่ที่ริมลำน้ำ
ข้างเลงหมู่บ้าน

ต้องไปขอที่รัฐบาลเอาเอง ผู้ใหญ่ก็ไม่ลดละบ่นว่าเบื่อกว่า ๆ
อยากจะปิดหมู่บ้าน ไม่อยากต้อนรับใครแล้ว

พยายามคุยกับผู้ใหญ่บ้านว่า ชาวแลนแตนมาจากที่
ไหน เขาก็ว่าจำไม่ค่อยได้ รู้แต่ว่าประวัติของแลนแตนนั่น อยู่
กับตาแสงน้ำยุง มี 24 ครอบครัว บรรพบุรุษของเขาเล่าต่อ
กันมาว่า แต่ก่อนพวกเขาเคยอยู่ในเมืองจีน เมื่อกว่า 300 ปี
มาแล้ว แต่ว่าเกิดความไม่สงบในเมืองจีนพวกแลนแตนจึงหนี
มาทางเรือ 3 ลำ เดินเรือในทะเลจีนเข้าเขตน่านน้ำของ
เวียดนาม เรือที่มาด้วยกันก็อับปางเหลืออยู่เพียงลำเดียวเข้า
ฝั่งไปตามแม่น้ำโขง เข้าไปอยู่ที่หลวงน้ำทา และต่อมาก็มีกลุ่ม
หนึ่งลงมาตามแม่น้ำโขงมาที่บ้านบ่อแก้วแห่งนี้

พอมมาถึงปี ค.ศ. 1946 พ่อเฒ่าเล่าสา ออกไปล่า
สัตว์ยิงช้างได้ แล้วก็ปาดเนื้อเอามาแบ่งกินกันในหมู่บ้าน ก็
เลยเห็นว่าที่แถวนี้อุดมสมบูรณ์ดี มีน้ำห้วย เลี้ยงชกขวนกันมา

ก็เห็นจะมี มัง ขมุ แต่ที่ฟังแปลกหูออกไปก็คือ ชาวแลนแตน และที่นั่นมักจะมีคนชักชวนให้เราเหมารถไปเที่ยวถึงที่อยู่ของพวกเขา

อ้ายเพ็ง คนขับรถรับจ้างชาวลาว ดูจะเป็นผู้จัดเจน ในการวางโปรแกรมเที่ยวแขวงบ่อแก้วในหนึ่งวันได้เก่งคนหนึ่งที่เดียว หลังจากต่อรองราคาจนเป็นที่พอใจทั้งสองฝ่ายแล้ว อ้ายเพ็งก็ทำหน้าที่พาเราไปชมเมืองลาวตระเวนดูตามที่ต่าง ๆ ในแขวงบ่อแก้ว

บ้านน้ำจาง... คือเป้าหมายหลักของเราในวันนั้น เป็นหมู่บ้านของชาวแลนแตน ระยะทางจากท่าเรือแขวงบ่อแก้ว จนถึงหมู่บ้านน้ำจางนั้น แม้ว่าจะเพียงแค่ 15 กิโลเมตร แต่ตลอดทาง ดินลูกรังสีแดงที่พอรถวิ่งก็ฝุ่นตลบคลุ้งไปหมด และรถที่เรานั่งไปนั้นก็เหมือนกับรถสองแถวเล็ก ๆ ที่รับจ้างส่งคนตามชอยในกรุงเทพฯ นั้นเอง

อ้ายเพ็งถามอีกครั้งเพื่อความแน่ใจว่าไม่นั่งด้านหน้ารถแน่หรือ ยิ้มรับว่าไม่เป็นไร เพราะตลอดสองข้างทางมีอะไรที่นำมาชมไปเสียหมด บางทีรถที่เรานั้นก็ขับผ่านจักรยานนักเรียน ที่ต้องหยุดเอามือปิดหน้าเพราะฝุ่นจะคลุ้งไปหมด

ระหว่างทาง เราผ่านหมู่บ้านของลาวเทิงชื่อหมู่บ้านนกกระจอก ที่มารู้ทีหลังว่าเป็นชาวมุ ขุ เขากำลังทำข้าวปั้นหรือที่เราเรียกกันว่าเส้นขนมจีน

ที่หมู่บ้านนกกระจอกนี้ เขาทำนาปลูกข้าวเจ้า แต่ว่าจะผลิตส่งไปขายที่หลวงพระบาง เพราะว่าพวกเขากินข้าวเหนียวกัน ส่วนข้าวเจ้านั้น เขาก็เอาไว้ทำข้าวปั้นอย่างที่ฉันได้เห็นมา และวิธีการที่เขาทำกันนั้น เดียวนี้ก็หาดูยากเต็มที เพราะเขาโรยเส้นด้วยมือ ส่วนใหญ่เดี๋ยวนี้ ขนมจีนมักจะทำมาจากโรงงานกันแล้ว

รถวิ่งฝุ่นตลบมาเรื่อย ๆ ทิวทัศน์สองข้างทาง เริ่มเปลี่ยนจากบ้านคนมาเป็นต้นไม้ที่มีแต่สีแดงลูกรังเต็มไปหมด ลักพักหนึ่งพอให้เราสูดเอาฝุ่นเข้าไปเต็มปอด ก็ถึงหมู่บ้านน้ำจางตามที่คาดหวังไว้ เดินเข้าไปภายในหมู่บ้านของเขานั้น บรรยากาศคุดเจิบ ๆ ไม่ค่อยมีคนเดินกันขวักไขว่เหมือนบางที่มีแต่บ้านหลังใหญ่ ๆ ทั้งนั้น

บ้านของชาวแลนแตนปลูกติดกับพื้นดิน หลังคาทำด้วยใบหวายเรียงสลับพื้นปลา ปกคลุมตัวบ้านลงมาจากเกือบจะติดพื้นดิน ฉันเดินเข้าไปหาชายวัยกลางคนที่นั่งอยู่ที่ศาลากลางบ้าน การยิ้มดูจะเป็นการทักทายที่ง่ายที่สุด...

ชาวแลนแตนนั้นพูดภาษาลาวได้ ปัญหาเรื่องการสื่อสารจึงไม่ใช่อุปสรรคในการมาเยือนครั้งนี้ของเรา พวกเขา

บอกว่าวันนี้เป็นวันดีของพวกเขา เพราะว่าเป็นวันปีใหม่หรือว่าวันตรุษนั่นเอง ทุกคนโดยเฉพาะผู้ชายกำลังอยู่ในบ้านหลังนั้น พลองชายกลางคนนั้นก็ชี้ไปที่บ้านหลังใหญ่ที่อยู่ด้านหน้าหมู่บ้าน พวกเขา กำลังฆ่าหมูและบันเนื้อกันอยู่ในนั้น

เหลือบไปเห็นสาวน้อยคนหนึ่ง กำลังง่วนอยู่กับการตัดขนมอะไรสักอย่างที่ทำด้วยใบตอง ไม่นานใจว่าใบตองที่ห่อ

นั้นเป็นกล้วยหรือว่าตองจากใบอื่น ลักษณะของขนมนั้นเป็นท่อนใหญ่และยาวให้กับเด็ก ๆ จึงเดินเข้าไปถามเธอว่าขนมนี้เรียกว่าอะไร เด็กสาวยิ้มเอียงอายไม่ยอมสบตาแล้วค่อย ๆ ตัดขนมจากท่อใบตองนั้นด้วยคอกไม้ไผ่ มามัดตัวขนมก่อนเอาไปนั่ง พร้อมกับยื่นมาให้ฉันหนึ่งพร้อมกับรอยยิ้มจากเธอ

ถามเธออีกครั้งว่าเขาเรียกว่าอะไร เธอตอบอย่างอาย ๆ ว่า...ขนมต้ม... เป็นขนมที่คล้ายกับบ๊ะจ่างของคนจีน ทำจากข้าวเหนียวมีชั้นหมูเป็นไส้อยู่ตรงกลาง ลักพักก็มีผู้ชายสูงอายุเดินออกมาจากในตัวบ้านหลังนั้น ชักชวนให้เราเข้าไปข้างในบ้านหลังที่กำลังบันเนื้อหมูกันอยู่

ซึ่งเขากำลังทำพิธีไหว้ผีกันอยู่พอดี ถามไปด้วยความเคารพในพิธีกรรมของเขาว่าถ่ายรูปได้ไหม เขายิ้มตอบกลับมาว่าได้ไม่เป็นไร ผู้นำทางศาสนา กำลังประกอบพิธีกรรมอยู่ในขณะที่บ้านหลังนั้นคลุ้งไปด้วยกลิ่นเลือดและเนื้อ เพราะว่าเขากำลังฆ่าและหมูเพื่อแจกจ่ายกันไป

ก่อนออกมาจากบ้านหลังนั้น ฉันได้ขนมต้มเป็นของกำนัลสำหรับการมาเยือนในครั้งนี้

คำว่า แลนแตน นั้น ถ้ามองจากคนในหมู่บ้านน่าจะแปลว่าอะไร เขาบอกว่าแปลว่า น้ำย้อม ฉันสังเกตดูจากเครื่องแต่งตัวของเขา เสื้อผ้าของทั้งหญิงและชายตัดเย็บด้วยผ้าผสมสีคราม และยังเย็บด้วยมืออยู่

ตั้งบ้านเรือนและให้ชื่อว่าบ้านน้ำข้าง แต่
ว่าก็เรียกเพี้ยนกันไปเพี้ยนกันมาจนมา
สรุปที่คำว่า บ้านน้ำข้าง นี้เอง

ประเพณีของแลนแตนบ้านนี้ก็
คือการนับถือผีพ่อผีแม่ เป็นฝ่ายปกครอง
ผีฟ้าคุ้มครองจิตใจ ในเดือน 12 จะมีพิธี
กินเจียง ปลูกฝ้ายแล้วก็จะตำทอหรือว่าทอ
ผ้าแล้วก็เย็บเสื้อผ้าด้วยมือ และยังทำน้ำย้อม
จากไม้คราม และทุกคนในหมู่บ้านก็จะใส่
เสื้อผ้าใหม่ เหมือนอย่างเช่นในครั้งนี่

แลนแตนนันมีภาษาพูดที่เป็น
ของตัวเอง แต่ว่าใช้ภาษาเขียนของจีน แต่
ก็นำแปลกที่ใช้ภาษาจีนก็จริง แต่ถ้าให้ใคร

ที่อ่านภาษาจีนออกอ่านก็อ่านได้ยากอยู่เหมือนกัน เพราะจริง ๆ
แล้วแลนแตนนันก็คือหลานเตียน หนึ่งในสองกลุ่มใหญ่ของ
เผ่าเย้า ที่จะนับถือลัทธิเต๋าโบราณ เพราะฉะนั้นผู้ที่ได้รับ
เลือกให้เป็นคนทำพิธีทางศาสนาในหมู่บ้านก็จะต้องรู้ภาษา
จีนด้วย

ที่ว่าแลนแตนเป็นหนึ่งในเผ่าเย้านันก็คือเป็นพวก
เย้าหลานเตียนหรือว่ากิมมูน คนเข้าในเมืองจีนแต่โบราณนั้น
แบ่งออกเป็นหลายกลุ่ม แต่ว่ากลุ่มที่ใหญ่ที่สุดมีสองกลุ่มก็
เย้าอิ้วเมียนหรือว่าเมียนคือคำที่เขาใช้เรียกตัวเอง แต่คนจีน
จะเรียกเขาผานเหยา ส่วนอีกพวกหนึ่งก็คือเย้าหลานเตียน
หรือที่เรียกกันว่า แลนแตนในเมืองลาวนั่นเอง

ชาวเย้าที่อพยพมาอยู่ทางเหนือของไทยเรานั้นมีแต่
อิ้วเมียน ไม่มีหลานเตียน พวกหลานเตียนหรือแลนแตนนี้จะ
อยู่ที่ลาวและในเวียดนามประปราย

นอกจากแลนแตนกลุ่มบ้านน้ำข้าง เมืองห้วยทราย
แขวงบ่อแก้วแล้ว ในเมืองลาวเองก็ยังมีชาวแลนแตนอยู่ที่เมืองสิง
แขวงหลวงน้ำทาและเมืองยอดคู แขวงพงสาอีอีกด้วย

สิ่งที่น่าสนใจของบ้านน้ำข้างในวันนั้นอีกอย่างหนึ่งก็คือ
การทำเจี๊ยะ เราเดินตามอ้ายเห็งออกไปทางข้าง ๆ หมู่บ้าน
ผ่านโรงเรียนของบ้านน้ำข้างไปจะเป็นลำธารเล็ก ๆ มีหญิง
ชวากำลังง่วนอยู่กับการละเลงน้ำที่หมักได้ที่แล้วลงบนแม่แบบ

แรกคิดว่าเป็นกระดาษสา แต่ที่จริงแล้วมันคือ
กระดาษที่ทำมาจากหน่อไม้ไผ่ป่า ที่นำมาหมักผสมกับน้ำปูน
ไว้เป็นเดือนจนได้ที่แล้ว ก็เอาไปล้างน้ำใส่ครกใบใหญ่ตำ ครก
ที่ใช้ตำนั้นก็เป็นครกแบบไม้ตำข้าว แต่ว่าเล็กกว่า เอามาผสม
กับยางเครือสา ซึ่งก็จะหาเก็บจากตามป่าแถวนั้น

ผู้ใหญ่บ้านของบ้านน้ำข้าง
คนปัจจุบัน

การแต่งตัวของผู้หญิงแลนแตน

เมื่อตำละเอียดดีแล้วก็มาเทในแบบ ตกให้แห้ง พอ
แห้งแล้วก็ลอกออกมาทำเป็นกระดาษ กลิ่นของเจี๊ยะหอมกรุ่น ๆ
คนเฒ่าคนแก่บอกว่าเจี๊ยะนี้เขาเอาไว้เขียนใช้ในพิธีกรรมต่าง ๆ
เอาไว้รู้บุญคุณและเขียนภาษาลงไป สิ่งที่ใช้ในการเขียนนั้นต้อง
ใช้น้ำหมึกและฟู่กันจากเมืองจีนมาเท่านั้น

เหลือบดูเวลาที่กระชั้นเข้ามาทุกที เราต้องลาจาก
บ้านน้ำข้างและชาวแลนแตนออกมาแล้ว เพราะไม่เช่นนั้นจะ
ไปไม่ทันเรือข้ามฟากกลับฝั่งไทย ที่จะหมดลงในเวลา 4 โมง
เย็น ก่อนที่เราจะออกเดินทางก็มีชาวต่างชาติอีกสองคนเข้าไป
ในหมู่บ้านนั้นอีก และขอพักอาศัยอยู่กับชาวแลนแตนหนึ่งคืน
ก่อนที่พวกเขาจะเดินทางไปยังหมู่บ้านฝั่ง

ชาวแลนแตนก็มีอีกชนเผ่าหนึ่งที่ยังอาศัยอยู่ในดิน
แดนที่นับวันจะกลายเป็นหนึ่งในโปรแกรมท่องเที่ยวของเมือง
ลาวไปเสียแล้ว แต่กระนั้นก็ตาม ชาวแลนแตนก็ได้เปลี่ยน
ตัวเองไปตามกระแสสังคมเหมือนอย่างชนเผ่าอื่น ๆ พวกเขา
ยังยึดมั่นในจารีตของตัวเองและยังคงสวมใส่เครื่องแต่งกาย
ประจำเผ่าของเขาอยู่ แต่ก็ไม่ว่าพวกเขาจะสามารถดำรงชีวิต
เช่นนี้ต่อไปได้อีกนานแค่ไหน

